

Popoluška

Láskavosť, Vyrvalosť

V jednej z najznámejších klasických rozprávok sa dozvieme o skromnej Popoluške, ktorá znáša bezcitné správanie svojej macochy a nevlastných sestier. Vďaka pomoci kúzelnej víly sa však nakoniec dočká šťastného konca.

🕒 19 min

😊 5+

Kedysi **dávno-pradávno**, v kraji, kde sa v diaľke vynímal majestátny kráľovský zámok, žil jeden muž. Odvtedy, čo prišiel o svoju milovanú manželku, ubehlo už niekoľko rokov, a jemu tak zostala len prekrásna dcéra, ktorú mal nadovšetko rád a ktorú sa snažil vychovávať, ako najlepšie vedel. Mala láskavé srdce, rovnako ako jej mamička, a do hocakej roboty sa s radosťou pustila a každému vždy ochotne pomohla.

Jej otec sa však práve chystal po druhýkrát oženiť. Jeho nastávajúcou bola pyšná a zlomyseľná horenoska, ktorá sa pred svojím novým mužom večne pretvarovala, a tak ju považoval za dobrú a milujúcu ženu. No len čo bolo po svadobných ceremóniách, ukázala sa jej pravá tvár - **povýšenecká** a nenávisťná. A, žiaľ, ani jej dve dcéry, Nina a Lena, neboli o nič lepšie. Akákoľvek práca sa im doslova hnusila, a obidve trávili najviac času pred zrkadlom.

Macocha sa k nevlastnej dcére správala od prvého dňa nepekne a bezcitne. Nemohla totiž znieť, že bola krajšia a šikovnejšia než jej dve dcéry. Všetky tri si z nej razom urobili slúžku; nielenže ich všetky musela obskakovať, česať a starať sa o ne, akoby boli nejaké kráľovné, ešte k tomu jej dávali len tú najhoršiu a najšpinavšiu robotu. A tej bolo zakaždým toľko, že z domu za celé dni takmer ani nevyšla. Raz musela hromadu špinavých riadov umývať, potom dlážku zmývať, variť, šiť alebo kozub vyzametať, takže tvár mala neustále ufúľanú od popola. Ani to jej však na kráse neubralo.

„Dievčisko špinavé, pozri sa, ako zas vyzeráš! Ešte aj šaty máš celé od popola! Vyzeráš ako Popoluška,“ povedala jej raz macocha, a od toho dňa ju už len takto volali. Ba dokonca niekedy aj škaredšie - **Popoluša**.

Nevlastné sestry jej ihneď všetky pekné šaty zhabali a nechali jej len dvoje staré. Ešte aj z vlastnej izby ju vyhnali, a spať tak musela v stodole na

slame, kým Nina s Lenou mali izby nanovo a honosne zariadené a každý večer zaspávali v mäkučkých a nadýchaných perinách. Veru, takéto kruté správanie musela úbohá Popoluška znášať deň čo deň, a občas si, sediac ukrytá v kúte, **aj ticho poplakala**, ale nikdy sa neodvážila na čokoľvek sťažovať sa. Popoluškin otec bol úplne opantaný novou ženou, macocha ho celkom zmanipulovala, a tak pre ňu urobil všetko, čo jej na očiach videl.

Jedného dňa však dostali pozvánku na kráľovský ples, na ktorom si mal mladý princ vybrať nevestu. Celý dom preto **výskal radostou**. Nina s Lenou sa začali dohadovať, aké šaty a šperky si zoberú, aby princa očarili. Neustále sa predbiehali, ktorá má krajší klobúk či náhrdelník, zatiaľ čo Popoluška musela umývať zašpinenú dlážku. A ak vynechala čo i len maličký kúsok, ihneď ju potrestali. Aby si Popoluška namáhavú prácu trochu spríjemnila, zvykla si pritom často pospevovať. Ako aj teraz, a spolu s ňou **spievali aj všetky vtáčiky na stromoch, čo boli pri dome**.

Samozrejme, že aj Popoluška sa pozvánke na ples nesmierne potešila. Myslela si totiž, že i ona pôjde na kráľovský bál a uvidí princa na vlastné oči. No macocha ju hneď vysmiala.

„Ale, Popoluša, nebuď hlúpa. Princ sa určite nebude chcieť pozerať na takéto strašidlo. Pozri sa na seba, aká si zase celá špinavá,“ kričala po nej macocha.

„Nina, počula si to? Naša Popoluška by chcela ísť na kráľovský ples,“ povedala s úškrnom Lena, a hneď potom sa **na plné hrdlo škodoradostne zarehotala**.

„Mohla by tam akurát tak poometáť pavučiny,“ chichotala sa aj Nina.

Popoluška razom zosmutnela, správali sa k nej skutočne veľmi nepekne.

„Popoluša, už tu toľko nesnívaj a radšej skontroluj, či máš všetku robotu spravenú,“ povedala prísny hlasom macocha a **odpochodovala von z izby**.

Nasledujúce dni sa všetko točilo hlavne okolo kráľovského plesu. A, samozrejme, najmä okolo dvoch nevlastných sestier Popolušky. Tie sa od rána do večera len fintili, skúšali si jedny šaty za druhými, vyčesávali si vlasy

na všemožné spôsoby, a nie a nie sa rozhodnúť, v ktorých šatách a s akým účesom najviac zapôsobia na princa.

Ani sa však nenazdali, a konečne nastal ten **veľký deň**. V dome už prebiehali posledné prípravy na odchod do kráľovského zámku a všetci boli vo veselej nálade a nevedeli sa už dočkať, kedy uvidia princa. Len Popoluška chodila už od rána ako bez duše, a keď macocha s dcérami pyšne nastupovali na dvore do pripraveného koča, vypravádzala ich so slzami v **očiach**.

„Popoluška, ty sa radšej hneď pusti do roboty, aby bolo všetko hotové, keď sa vrátíme z plesu! Na zámku by si bola aj tak každému len na smiech,“ stihla jej ešte zakričať macocha, sediac už v koči.

Zapriahnuté kone vzápätí ešte na rozlúčku **svorne zaerdžali**, a rozbehli sa po ceste smerom k zámku.

Popoluška utekala dnu do domu, a po lícach sa jej už začali kotúľať slzy. Bolo jej tak ľúto, že na kráľovský ples nemôže ísť. Nešťastná si sadla do kúta a nariekala: „Keby som sa aj ja mohla stretnúť s princom... kiežby som len mohla ísť na ples.“ Jej smutné **vzlyky sa čoskoro rozliehali po celom dome**.

Z ničoho nič sa však ktosi ozval známym hlasom. Ten patril neviditeľnej čarovnej víle, ktorá mala hlas presne taký istý ako kedysi jej mamička.

„Dievčatko milé, nesmúť, ak naozaj túžiš ísť na kráľovský ples, tak ťa tam dostanem. Len choď teraz do záhrady a prines odtiaľ jednu tekvicu,“ povedala víla.

Popoluška vôbec netušila, kto sa jej to prihovára, a ani to, čo má nejaká tekvica spoločné s plesom, no aj tak sa ihneď rozbehla do záhrady. Zobrala tú najväčšiu tekvicu, aká tam bola, a len čo ju na dvore položila na zem, **odrazu sa tekvica premenila na nádherný koč zdobený zlatom**.

Potom sa Popoluške znova prihovoriť známy hlas: „A teraz ešte prines, prosím, tie štyri myši, čo sa v komore zabývali.“

Odbehla teda rýchlo do komory, a za chvíľu už niesla v košíčku štyri šedé **pištiace myšky**. Aj tie položila na dvore na zem, a **vzápätí z nich boli štyri krásne sivé kone**.

Popoluška nechcela veriť vlastným očiam, aké zázraky sa to práve dejú, a tak tam len potichúčky stála.

„Tak, moja milá, na tomto koči sa povezieš rovno na kráľovský ples. Už len posledná maličkosť. Asi by nebolo vhodné predstúpiť pred princa v týchto ufúľaných šatách, všakže,“ povedala milým hlasom víla, a v tom okamihu sa Popoluškine staré šaty, ktoré boli celé šmuhavé od popola, **premenili na nádherné plesové šaty**. A na nohách sa jej odrazu vynímali krásne črievičky.

Takto vyparádená nastúpila do koča a plná očakávania **sa vydala na zámok**.

„Pamätaj, že najneskôr do polnoci sa musíš vrátiť späť, potom kúzla stratia svoju moc,“ ozvalo sa ešte za jej chrbtom.

Keď Popoluška dorazila na kráľovský dvor, strážne oznámili princovi, že na zámok prišla akási vzácna princezná, o ktorej nikto nikdy nepočul. Princ ju išiel hneď osobne privítať, a už o chvíľu ju viedol do sály plnej vzácných hostí, kde práve **hrala príjemná husľová hudba**. No len čo spoločne vstúpili, v sále zavládlo úplné ticho; všetci prestali tancovať, muzikanti prestali hrať. Len bez slova pozerali na krásnu tajomnú princeznú.

Ženy i muži zakrátko začali nadšene híkať a vypytovať sa jeden druhého: „To je nádhera. Aká je len krásna. Poznáte ju? Viete, kto to je? Odkiaľ prišla?“

Aj samotný kráľ, princov otec, sa na ňu nevedel vynadávať. Šepkal do ucha kráľovnej, že síce netuší, kto to je, ale jej krása je veru nevídaná. Všetky prítomné dámy upierali zrak na prenádherné šaty, ušité z tých najjemnejších látok, aké doposiaľ nikdy nevideli.

Princ potom požiadal princeznú o tanec. Vtom sa aj muzikanti konečne spamätali a **pustili sa opäť do hrania**. Po celý čas, čo spolu tancovali, z nej princ nespustil oči, jej pôvab bol skutočne očarujúci.

Neskôr sa neznáma princezná vybrala ku stolu, pri ktorom sedeli aj Nina s Lenou, zdvorilo si k nim prisadla a ponúkla ich ovocím, ktoré jej len pred chvíľou podaroval princ. Tie ostali celkom prekvapené, a tak iba zarazene pozerali na princeznú, o ktorej vôbec nič nevedeli. Vtom sa však **ozvali zvony**, ktoré ohlasovali, že do polnoci zostáva už len pätnásť minút.

Popoluška sa teda narýchlo uklonila princovi i kráľovskému veličenstvu, a náhlivo **cupitala v črievičkách preč**. Chytro nastúpila do svojho koča a celou cestou premýšľala, ako by sa dostala na ples aj zajtra, pretože princ ju počas tanca pozval aj na ďalší plesový večer.

Domov sa, našťastie, Popoluška stihla vrátiť včas, takže si nikto nič nevšimol. No ráno sa na kuchyni **prudko rozleteli dvere**, a dovnútra nedočkavo vbehli obidve sestry. Chceli sa Popoluške čo najskôr pochváliť, aký bol kráľovský ples výnimočný a o čo všetko bola ukrátená. Jedna cez druhú jej nadšene rozprávali o neznámej princeznej v úchvatných šatách, ktorá si dokonca na chvíľku prisadla aj k nim.

Popoluška ich len počúvala, **popritom hrnce a riady ukladala**, a nakoniec sa sestier opýtala na meno princeznej. Ale na to jej odpovedať nevedeli, na túto otázku nepoznal odpoveď nikto. Ani samotný princ vôbec netušil, kto je tá záhadná princezná, a tak poslal svojich zvedov do všetkých kútov kraja, aby zistili aspoň čosi o tomto krásnom stvorení.

„Musela byť skutočne prekrásna. Aké len máte šťastie, že ste sa s ňou stretli. Nemohla by som ju vidieť aj ja? Nepožičala by si mi tvoje žlté šaty, sestrička?“ opýtala sa opatrne Popoluška.

„Tssss, no to určite! Požičať šaty tebe? Čo si o sebe myslíš? Iba čo by si mi ich celé ušpinila,“ uštípačne jej odvrkla staršia zo sestier, a hneď sa aj dala na odchod. A nezabudla pritom ešte **poriadne buchnúť dverami**.

Popoluška však od nej nič iné ani nečakala, vlastne sa tomuto odmietnutiu aj potešila.

Deň ubiehal ako voda; obidve sestry sa celý deň pretŕčali pred zrkadlom a vyberali si šaty na večerný ples, a Popoluška ich, samozrejme, musela

zakaždým obskakovať a spraviť kopu ďalšej inej roboty.

Ani sa však nenazdali, a macocha a jej dcéry sa už opäť zabávali v kráľovskom zámku na **veľkolepom plese**. Hostí prišlo aj tentokrát neúrekom; všetci tancovali, hodovali a tvárili sa nadmieru spokojne.

Vtom však náhle všetci stíchli a pozerali sa ku dverám, v ktorých stála neznáma princezná v ešte krajších šatách ako predtým. Princ s ňou pretancoval celý večer, bol ňou doslova unesený. Rozprávali sa, smiali, a Popoluška sa cítila tak príjemne a šťastne, až zabudla sledovať čas. Ani zvony sa tentoraz neozvali.

Vyľakaná sa odrazu strhla a rýchlo **utekala zo sály** von. Princ zostal najskôr prekvapene stáť, no potom sa rozbehol za ňou, ale dobehnúť ju už nestihol. Na schodoch zámku však našiel ležať jednu z jej črievičiek.

Keď nastala polnoc, Popoluška bola ešte len kúsok pred poslednými bránami zámku. Odrazu **všetky čary zmizli**, a na sebe mala opäť svoje staré šaty ušpinené od popola. Akurát tá jedna črievička jej zostala. Napoly bosá utekala domov, ako **najrýchlejšie vládala**.

Keď princ dobehol ku kráľovským strážam, opýtal sa ich, či nevideli odchádzať princeznú. Odpovedali, že nezazreli nikoho okrem akéhosi chudobného dievčaťa v starých a špinavých šatách.

Našťastie, Popoluška stihla prísť domov skôr, než z plesu dorazili aj jej sestry s macochou. Keď ich **začula prichádzať**, vybehla von, aby ich privítala.

„Aký bol ples, sestričky? Ako ste sa dnes zabávali? Prišla aj neznáma princezná?“ opýtala sa Popoluška svojich sestier.

Tie jej hneď začali rozprávať, že princezná síce opäť prišla, no tesne pred polnocou z ničoho nič utiekla preč. A tiež jej povedali, že princ sa celý večer venoval len jej, a zaiste sa do nej zamiloval. Ale napokon mu po nej zostala len jedna črievička.

O niekoľko dní neskôr vyhlásil princ **za sprievodu kráľovských trúb**, že si vezme za ženu tú, ktorej stratená črievička padne ako uliata.

A tak si zakrátko zdobenú črievičku skúšalo jedno dievča za druhým, jedna princezná za druhou, no žiadnej sa do nej noha nezmestila, každej bola malá. Aj Nina s Lenou prišli na rad, no nech sa akokoľvek snažili, ani jednej z nich nebola črievička dobrá.

Popoluška to v tichosti všetko sledovala, až potom nabrala odvalu, podišla bližšie k nim a povedala: „Skúsím, či náhodou mne nebude dobrá.“

Obe jej sestry sa na tom **posmešne zasmiali**, no princov služobník trval na tom, aby si ju vyskúšala aj ona. Princ predsa prikázal, aby ju dal odskúšať každému dievčaťu, ktoré stretne. Popoluška sa teda posadila a črievičku si poľahky obula.

Sestry tam stáli ohromené a vyvaľovali oči ako ešte nikdy. A keď Popoluška vybrala a obula si aj druhú črievičku, ktorú dovtedy ukrývala, len-len že obidve nepadli na zadok.

Za okamih sa ešte aj Popoluškine staré **šaty premenili** na tie najkrajšie šaty na širom svete. Až teraz Nina s Lenou pochopili, že to ona je tou krásnou neznámou princeznou, čo všetkých tak očarila a ktorú si chce princ vziať za ženu. Ihneď začali Popolušku na kolenách prosiť o odpustenie za všetky útrapy, ktoré jej spôsobili; aby im odpustila, že sa k nej tak zle a kruto správali.

Popoluška chytila obe sestry za ruky a láskavým hlasom povedala: „Všetko vám odpúšťam, sestričky moje. A veľmi si prajem, aby sme sa mali **všetky tri rady.**“

Hneď nato kráľovskí služobníci odvedli Popolušku do kráľovského zámku za princom. Ten bol šťastím celý bez seba, keď zistil, že sa im tajomnú princeznú podarilo nájsť. Nuž a netrvalo dlho, a na zámku sa konala tá najveľkolepejšia svadba, akú kedy **kráľovstvo** zažilo. Popoluška sa tak nakoniec stala skutočnou princeznou, ktorú si všetci vážili a mali ju nesmierne radi pre jej dobroprajnú povahu a **láskavé srdce.**

